

SPLAV!

číslo 7

9. 7. 2010

ročník 12

Hvězdné nebe nade mnou...

Sobotka a její okolí jsou pro mě ekvivalentem letních prázdnin. Čas strávený ve společnosti prarodičů, naplněný sběrem borůvek, malin a ostružin, procházkami po lese či bezcílným poleháváním před televizí, jsem v době své nejtřeskutější puberty vyměnila za poněkud aktivnější činnost. Zhruba v šestnácti letech jsem začala provázet na Humprechti. „Ještě jednou dobrý den, vítám vás na letním loveckém zámečku Humprecht.“ Touto větou jsem svou prohlídku začínala nesčetněkrát a upřímně řečeno ji už nemohu ani slyšet. Snad za pár let, až budu trochu méně znučená a o mnoho více sentimentální...

Původně dva týdny, které jsem každoročně v Sobotce trávila, se však během následujících let přeměňovaly v mnohem delší časové úseky. Zjistila jsem, že skupinku zdejších průvodců tvoří vlastně „hrozně fajn lidi“, a tak jsem na Humprecht jezdila stále častěji. Právě díky tomu jsem přišla ještě na jednu velice zajímavou věc. Mimo literární festival ŠS a dvoudenní jarmark na konci srpna se stabilně na území Sobotky vyskytuje velice málo lidí. Zarazilo mě to, protože do té doby jsem si toho příliš nevšímala.

Snad mě rodilí Sobotáci neukamenují, když řeknu, že Sobotka (ač oficiálně město) je spíše takovou vesničkou. Obchody s potravinami zavírají v sobotu ve dvanáct, v případě, že byste měli chuť na čerstvé housky v neděli po jedenácté, tak zároveň s pouhou chutí máte i pěknou smělu. Chcete se jít někam pobavit? Počkejte si na sobotní Syrovandu. Při bouře se tradičně na několik hodin vypne proud a lampy si v některých částech Sobotky svítí (nebo spíše nesvítí), jak se jim zachce. Zhýčkaný městský člověk si chvílemi může připadat dosti ztracen.

Ale ta noční obloha! Připadám si trochu hloupě, když nad ránem mířím z redakce domů a dojatě se dívám na hvězdičky, které jsou bez funkčních pouličních lamp tak kouzelně vidět. Nevadí mi, že cestou třikrát zakopnu, ani to, že se za mnou potácí párek podezřelých opilců. Vždyť jsme všichni taková jedna velká rodina, účastníci literárního festivalu, který každoročně probudí ospalé městečko z jeho poklidného spánku. Zdejší obyvatelé si mají opět o čem povídat – komentuje se hrozné oblečení vysokoškolských studentů z těch „divných fakult“ a dopodrobna se rozebere i jejich budoucnost, protože to, co studují, jim stejně nikdy k ničemu pořádnému nebude.

Na druhou stranu to má své kouzlo. Mírný rozruch rozvíří klidnou hladinu soboteckého rybníčka (anebo spíš koupaliště?), a když se vše vrátí do starých kolejí, zůstává tu opět starý dobrý Humpík, aby svými barokními zdmi strhl veškerou pozornost na sebe. Ten Fráňa si ale uměl vybrat místo narození!

Lucie Štastná

PROGRAM

9.00 sál spořitelny

Prof. PhDr. Jaroslava Janáčková, CSc.:

Božena Němcová v satirických Rachejtlích

Přednáška

11.00 sál spořitelny

Prezentace nakladatelství dybbuk

13.30 Městské divadlo

Sobotecká zahrádka a Rakovnická hra vánoční

Promítání archivních filmů Studia Šrámkova domu

15.00 kostel v Oseku u Sobotky

Varhanní koncert

16.00 Šrámkův dům

Jiří Šotola: Přátelé od Kajetánů

Poslech rozhlasové hry

17.00 zahrada Šrámkova domu

Autorské čtení Jonáše Hájka

19.30 sál spořitelny

Večer dílen

Předehra k učitelské dílně

22.00 sokolovna

Učitelská dílna

Vyvrcholení festivalu

JÍDELNÍČEK

Snídaně

Zeleninová pomazánka, kornspitz, čaj

Oběd

Gulášová polévka

Pangasius na másle, bramborová kaše, kompot

Večeře

Sázená vejce, máslo, chléb, šopský salát

Mácha zaplevelený

 Probuzení do opět parného dne včera festivalovým účastníkům zpříjemnil Petr Kovařík hodinkou lehkého literárního bulváru na téma možných fyzických Máchových podob. Jak následně zaznělo od jednoho z diskutujících, netřeba si namlouvat, že má tato otázka význam pro vlastní literární soudy. Zároveň ovšem pro přitažlivost takového tázání nemůže mít nikdo větší pochopení než já, který toho času rozhazují sítě po nejširším příbuzenstvu a vybírám z nich všechny dostupné fotky dávno mrtvých dědečků, prababiček a pradědečků.

Kovařík představil asi desítku kandidátů na Máchův portrét a ke každému z nich uvedl okolnosti, které jej buď zcela, anebo do velké míry vzhledem k takové ambici diskvalifikují. Tak se během 19. i 20. století nabízel a postupně byly zavrhovány (nebo naopak s bizarní tvrdošijností hájeny) např. údajný Máchův autoportrét – známá kresbička z profilu, jeden ztracený a jeden přemalovaný oltářní obraz z hradu Valdštejna, na něm založený a Sabinou korigovaný odhad Máchovy podoby pro almanach Máj, rekonstrukce podoby z dochované rezervancovy lebky či akvarel Quastův. Ze všech spekulací zůstává pevného málo (ani antropologické rekonstrukce se příliš neshodují): můžeme se spolehnout leda na některé slovní popisy (výrazné Máchovy oči, vysoké čelo, způsob česání...) a na poněkud vágní průnik podobizen několika mužů, jimž se podle různých svědectví básník podobal.

Zásadního průlomu se nelze nadít – na poli, které je již od doby Máchova vyzdvižení na piedestal zapleveleno účelovostí teorií, je už nejspíš vyloučeno učinit důvěryhodný nález. V ivanovovském ohledávání starých záhad hypotézy obvykle stojí na slabé stopě a velikém přání, otci myšlenky, schopném přehlížet jakoukoli odporující evidenci. Ač včerejší přednášející patří nade vše pochybnost k těm střízlivějším z badatelů nad daným tématem, ani on podle mě těmto svodům zcela neunikl. Jako doklad pro to, že Quastův akvarel zobrazuje Máchu a nikoli malíře samého, zdůraznil nezřetelnou vrásku na čele, v níž se s akvarelem shoduje podobizna muže Máchovi údajně podobného (romantická hyperbola: Máchův dvojník!). Přitom přešel bez povšimnutí myslím identickou a mnohem patrnější vrásku na jednom z Quastových nepochybných autoportrétů. Zcela se také nevystříhal jistého sofismatu v odvětví záhadologie obvyklého: to spočívá v tom, že se z množství různých možností vyberou dvě a vyvrácením jedné se pak sugeruje pravdivost druhé. Jenže jak kresbička, tak akvarel mohou kromě Máchy nebo Goetha/Quasta zobrazovat ledaskoho jiného.

Z neautentičnosti Máchovy podoby v našem oblíbeném komiksu si proto nemusíte dělat těžkou hlavu!

Radek Ocelák

Kterak jsme pracovali pod angažovanými kretény

 Včerejší prezentaci knihy *Tato fakulta bude rudá!* jsem měl možnost srovnat s prezentací hlavní, která se konala v Praze na půdě FF UK. Tehdejší byla mnohem rozsáhlejší, velkoryse pojatá a z pochopitelných důvodů také lépe připravená.

Sobotecká prezentace, respektive diskuse nad knihou, kterou většina návštěvníků pravděpodobně nečetla (takže prezentace), měla pouze kostru. Jiří Holý mluvil poměrně dlouho a jeho úvodní promluva nebyla příliš zajímavá, respektive měla být buďto kratší, nebo zajímavější. Celý projekt (rozhovory se staršími pedagogy Ústavu českého jazyka a literatury FF UK v Praze o historii katedry) představil srozumitelně, bohužel však také velmi povšechně a úvodu k diskusi chyběla jakákoli ukázka z dané knihy. Úryvek nejenže nebyl vybrán předem, ale ani na místě po opakované výzvě Jana Smolky. Následující vstup Kateřiny Volné byl již podnětnější, spoluautorka shrnula vlastní motivaci (o něco poutavěji než Holý), tam však víceméně skončila. Během pražské prezentace popisovala metodu, podle které rozhovory vznikaly. Zde to pravděpodobně vypustila z časových důvodů – ačkoli obava z překročení časového limitu (byli jaký) byla, podle mého názoru, trochu zbytečná. Jaroslava Janáčková potvrdila vzestupnou tendenci prezentace: její vyprávění bylo sice dlouhé a ne zcela koherentní, nicméně to lze od vzpomínání očekávat. A její vzpomínky byly bezpochyby zajímavé. Bohužel se ke vzpomínání připojili i další účastníci, a to konkrétně k emotivním projevům na téma „ty staré Sobotky“, kořeněným upřímnými díky všem těm dobrým lidem, co se na festivalu podíleli a podílejí. Účastníky plně chápu a nechci je nijak zesměšňovat, problém podobných projevů tkví v jediném: veřejné sezení se tak trochu uzavírá a ti, kteří s úzce vymezenou skupinou vzpomínky nesdílejí, se ocitají vně kruhu.

Přes určité výhrady musím přiznat, že v rámci poměrně úzce vymezeného programu mne tento bod potěšil. Z komerčního hlediska by bylo rozhodně rozumné dovést alespoň pár kusů představované publikace. Nicméně i zvolený vzpomínkově-diskusní formát, jakkoli nedomyšlený, měl něco do sebe.

Antonín Handl

Jen počkejte, pohádky!

 Včera jsme byly na vtipném představení s názvem *Za každým rohem jeskyňka*. Představení pro děti i pro dospělé diváky velmi pobavilo a dětem se moc líbilo. Bylo o dvou jeskyňkách, které prahly po dětech. Divadlo bylo inspirováno českými klasickými pohádkami, např. *O Červené Karkulce*, *O Smolíčkovi* a *O perníkové chaloupce*. Všechny role zvládly jen dvě ženy. Divadlo bylo hrané, avšak byly použity i loutky. Představení se nám moc líbilo.

Žofka Buchalová a Kačka Linková

V každém okně jeskyňka ...

Vepřové odpoledne

 Na programu včerejšího slunného odpoledne bylo původně autorské čtení Vladimíra Binara. Autor se však nemohl zúčastnit, pozvání tedy přijal dramatik, publicista a kritik Roman Sikora. Vzhledem k jeho zaměření publikum před začátkem setrvalo v nejistotě, co ho vlastně čeká. Drama, báseň, či snad něco úplně jiného? Krátce po páté hodině odpolední zvedl se zprostřed publika sám tvůrce a odkráčel k vážené židli přednášejícího...

Hlavním bodem programu bylo nakonec Sikorovo monodrama *Smrt talentovaného vepře aneb portrét umělce jako starého muže*. Tato alegorie, známá i z rozhlasového zpracování, zaplnila mezeru, jež prozatím v programu Šrámkovy Sobotky znatelně zela. Politicky a sociálně angažovaná díla letos zastoupena nebyla, a ačkoliv s tématem tohoto ročníku přímo nesouvisí, do festivalu českého jazyka a literatury rozhodně patří. Po doposlechnutí příběhu starého vepře následovalo pásmo dosud nepublikovaných básní, pracovně nazvaných *O Čundovi a čundím národu*, jež završilo krátký odpolední cyklus věnovaný vepřovému společenství.

V následné diskusi, jež se příliš nerozeběhla, autor své zaujetí prasaty odůvodnil podobností vepřů národu lidskému. Na to, že se jednalo o odpolední autorské čtení, jest třeba zdůraznit, že účast byla značně tristní. Myslím, že je na místě otázat se, jak je možné, že na čtení experimentální poezie nelze prakticky najít místo k sezení, ale na čtení společensky kritického podobenství je téměř prázdno. Jde skutečně o tak nezajímavý druh tvorby?

Martin Vlček

Roman Sikora a Josef Šlerka

Čtyři v jednom

 Divadelní týden na Sobotce byl zakončen představením studentů z Karlových Varů. Sokolovna není zrovna ideální prostorou pro divadelní představení, ať už je to ta sobotecká nebo jakákoliv jiná. Karlovarské divadlo si ale se scénou poradilo originálně, což tu hrůzu poněkud zmírnilo.

Na *Já, Holden* jsem se skutečně těšila, neboť kniha *Kdo chytá v žitě* od J. D. Salingera, na jejíž motivy představení vzniklo, patří k mým oblíbeným. Začátek byl efektní, s příjemnou hudbou, jasná návnada na perfektní zážitek. Domnívala jsem se ale, že Salingerovým románem bude divadlo pouze inspirováno. Ve skutečnosti jej plně kopírovalo, navíc tři čtvrtě hodiny od začátku k mému překvapení zničehonic skončilo, a to zrovna v momentě, kdy jsem to absolutně nečekala – vývojová linie tomu nenapovídala. Tím mi herci v prvním okamžiku pěkně zvedli mandle, nicméně po krátké rekapitulaci celé hry jsem jim nejspíš odpustila.

Akteři byli dohromady čtyři (vlastně pět) a ten s čepicí byl vždycky Holden (čepici si střídali). Další body k dobru za nápaditost. Ale úroveň výkonů se dost lišila, což celkový dojem poněkud kazilo. Pouze jednomu z nich jsem Holdena skutečně věřila, ostatní pak na mě působili na jeho místě rušivě. Nápad to byl dobrý, ale konkrétně

v tomto případě bych preferovala striktní rozdělení rolí. Jednoduše bych v tomto ohledu označila představení za nevyrovnané – zpočátku mi přišly výkony místy až amatérské, na druhou stranu ve vyhocených situacích (rvačka Holdena s kamarádem) až neuvěřitelně uvěřitelné.

Protože všichni na pódiu byli muži, museli se podělit i o ženské role, což byly jediné momenty, které vyvolaly v publiku smích. Vzhledem k tomu, že komikou bylo představení prosyceno, styděla jsem se za své spoludiváky, že nejsou schopni docenit i skrytější humor než (podle slov kolegy ze Splav!u) kluka, který si přes kraťasy navlékl sukni.

Celkově jsem si představení užila, možná proto, že bylo krátké, možná proto, že bylo prostě suma sumárum dobré. Měla jsem přílišná očekávání, která byla naplněna tak ze 70 %, ale i to považuji za úspěch. Doporučila bych karlovarskému Studiu Dagmar do příště hru víc vypilovat... a možná taky změnit název divadelního souboru.

Anna Buchalová

Já, Holden

Oni, Holden

Knihu *Kdo chytá v žitě* mám rád. Studentské divadlo také. A přesto se mi inscenace divadla Dagmar nelíbila. Jak je to možné?

Začátek představení mnoho diváků téměř nepostřehlo. Sice začala hrát hudba, ale absence tmy publikum lehce zmátla. Když vstoupili na jeviště (lépe řečeno do arény uprostřed hlediště) čtyři hlavní protagonisté, pochopili už všichni. Vzápětí jsme zjistili ještě jednu podstatnou věc, a sice že ačkoliv se na plakátech a v programu dočteme, že se jedná o hru NA MOTIVY knihy J. D. Salinger, herci v podstatě recitují text knížky slovo od slova.

Dějová linka knihy, ač znatelně osekaná, ve své podstatě rovněž zůstala zachována. Holden se přeměnil z nevinného chlapce v muže, který už má na svět nějaký názor

a ví, co od ostatních lidí čekat. Dobře bylo také vyjádřeno, jak zoufale hlavní hrdina touží po normálním rozhovoru, a to skrze opakující se scénku s taxíkem.

To vše jsou však věci závislé na režii a dramaturgii – ovšem k dosažení perfektního představení by se herci museli se svými party poprat trochu jinak. Velmi zásadní problém vidím právě v oněch čtyřech mladých mužích, kteří všechny hlavní role ztvárnili (Hanu Šebestovou, jež hrála malou Phoebe, nepočítám, ta byla naopak ve svém kratičkém vstupu výborným osvěžením). Bohužel se mi nepodařilo zjistit, jak se který konkrétní herec jmenoval, takže s jejich hodnocením to bude nepatrně těžší. Všeobecně mě však velmi rozčilovala například prvoplánová vulgární komičnost, k níž se čtveřice uchýlovala v momentě ztvárňování ženských rolí (prostitutka, malá holčička). Dále pak občas se objevující tendence přehrávat v zájmu pobavení publika, která byla podle mě zbytečná, neboť humorné chvíle se objevovaly i bez toho. Nejvyšší z mladíků pak nepříliš dobře artikuloval, a ač mám sluch poměrně slušný, občas mi dělalo problémy mu rozumět. S minimalistickou scénou si čtveřice herců hezky vyhrála, nezřídká se ale stávalo, že svá pohybová ztvárnění nejrůznějších situací silně předimenzovali.

Neříkám ale, že se uprostřed sokolovny neděly zajímavé věci. Například to, jak si herci v průběhu děje měnili role (Holden byl vždy ten s čepicí), bylo určitě nápadité – ostatně, ono by to ve čtyřech lidech jinak ani nešlo. Komunikace s diváky jsme se také dočkali, například když Holdenův soused Ackley ukazoval nebohé starší paní v první řadě své uhry tak zblízka, až jsem myslel, že ji chce políbit.

Nicméně musím říct, že mě mé první setkání s divadlem Dagmar poněkud zklamalo. Zkrátka a dobře: po několika strhujících představeních, která jsme letos na Šrámkově Sobotce měli možnost vidět, bylo *Já, Holden* podle mě pod průměrem. A chtěl bych také dodat, že na rozdíl od mých přátel mi těch tři čtvrtě hodiny úplně stačilo.

Michal Sedláček

Hm...

„ummmmmmmmmhhh...“

Čtveřice sympatických hudebníků předvedla, že skvělá zábava může být i kultivovaná. Proti tomu, co ve středu předvedlo vokální duo Two Voices, byl večer strávený ve společnosti kapely Hm... nadmíru zábavný. Dobrou volbou se ukázalo být i přemístění koncertu z původně plánovaného Městského divadla na zahradu Šrámkova domu. Příjemným večerem se nesly jedny z nejlepších veršů české poezie doprovázené úžasnými melodiemi.

Hudba byla skutečně úchvatná. Kapela ve složení Marek Doubrava, Tomáš Rejholec, Filip Nebřenský a Viktor Ekrt se ukázala být tvořena opravdu dobrými muzikanty. Na jevišti se hudební nástroje jen míhaly a stále jsem se nemohla dopočítat jejich konečného množství. Žádný z jednotlivých výkonů bych neoznačila za slabší. Koneckonců skupina je známa především zhudebněním klasických básnických textů, a protože ty není záhodno nijak výrazně měnit, mohla se kapela plně soustředit na vypilování hudební složky svého uměleckého projevu.

Slyšeli jsme básně z per českých i světových autorů. Slova napsaná rukou Gellnera, Hrubína, Ortena, Nezvala či Wolкера se mísila s francouzskou poezií, především Apollinaira a Rimbauda. Vznikla tím hravá poetika plná lehkého a hlavně nenuceného humoru. A nejen to! Svěží provedení dalo všem básním zcela nový rozměr. Wolkerova *Balada o očích topičových* může být pohledem současného literárního vědce vnímána jakkoliv, nicméně v podání, kterého jsme byli svědky včera večer, získala na půvabu. Kromě proletářské poezie se však svého oživení dočkaly i texty samy o sobě mnohem líbeznější.

Snad všichni posluchači museli zjihnout během veršů našeho milého Fráni Šrámka. „Neplakala, to by lhala, jenom slabě zavzlykala...“ Poetická coververze *Známky punku* od Visacího zámku pak v řadách publika vyvolala mohutné ovace, stejně jako pseudorocková choreografie, po jejímž předvedení salvy smíchu utichaly jen velice pomalu.

Včerejší vystoupení zkrátka mělo v programu své opodstatněné místo. Pokud slovníci docenti a profesori hledají odpověď na to, jak přimět nejmladší generaci čtenářů k obrácení pozornosti na poezii, pak cesta leží přímo zde, před našima očima (nebo spíše ušima). Snad je to jeden ze způsobů, jak postupně v povědomí mladých lidí vzkřísit texty mrtvých básníků. Co by se však mělo ocenit nejvíce, je fakt, že se v případě kapely Hm... nejdá ani zdaleka o pojetí podbíživé a laciné.

Lucie Šťastná

Recenze 2 v 1

Nová hudba ke starým textům funguje očividně lépe než nové texty na starou hudbu.

Tereza Botlíková

Výborný koncert v Sobotce

Hmm, fakt dobrý!

Vít Prokopius

Den člověka z dílen

Mám strach, že tenhle článek nebude příliš objektivní, protože mě při rozřazování přidělili do dílny k Liboru Vackovi, ne že bych litovala, ale dílna u Libora prostě není taková, jako u ostatních lektorů.

Můj den začíná o čtvrté ráno, ne že bych si snad přivstala, abych si opakovala texty, abych uspěla u pátečního kolečka a byla lepší a lepší, až budu nejlepší na celém světě, ale pro mnohé končí sobotkovský den právě v tuto dobu a posilnění více či méně alkoholickými nápoji, vyzkouší si, co se naučili v hudební dílně, než ulehnu ke spánku.

Další probuzení o osmé, zatím statečně vzdoruji, vstává první spolubydlíci. Čtvrt na devět, druhá spolubydlíci, přetáhnou přikrývku přes hlavu, ne, tak brzy mě z postele nikdo nedostane. O půl už vstávám sama, rychle se rozhodnuji, že sprcha bude zase studená, takže nemá cenu se mýt, srabsky to nechám na večer a jenom si vyčistím zuby, obleču se, ať je horko nebo zima, v kalhotách je

vždycky prima, ale ty jsem si nevzala, tak budu zase večer klepat kosu v sukýnce.

Po snídani, kterou taktak stihnu, ale ostatně nejsem sama, vyřídím jako poctivá studentka na přednášku, abych své vyučující okouzila příští rok nově nabytými vědomostmi. Trochu si užiji se staršími dámami, které mi materiály, které jsou rozesílány, nepodávají, a pak argumentují tím, že „my mladí si to všechno stáhneme na tom internetu“.

Po přednášce jdu na dílnu, náš vedoucí tam sedí už od konce snídane, jsem asi třetí na řadě, čekám, až na mě dojde, naštěstí jsem si s sebou vzala dobré knížky, tak mám co dělat, v družině je fajn matrace, tak se tam válím, jen občas zalituji, když je nějaký zajímavý program, ale co kdyby mě někdo předběhl?

Cha, už nastala moje slavná hodinka. Moje recitace za moc nestojí, nepřijela jsem sem ale s tím, že ze mě bude mistr. Je ale fakt, že když moje doba skončí, býváme oba tak unavení, že si Libor musí zajít na cigáro a já na nějaký zákusek, jeden z obvyklých šesti denně, protože místní šlehačka z cukrárny nemá chybu!

Po zákusku buď stihnu ještě v jedenáct nějaký program, nebo se to protáhlo a já jdu na oběd, asi se odsud vrátím jako puclík. Po obědě buď nějaké divadlo, autorské čtení, koupání, když je vedro, nebo, a to asi nejčastěji, čekání na emoční vypětí v dílně. Libor zkouší do mého textu vložit moje vlastní pocity, já se snažím, ale vzpomínat na mého milovaného, který je touhle dobou asi 400 kilometrů daleko, je drásání rány solí. K večeru zajdu na autorské čtení nebo poslech rozhlasové hry, dneska jsem vynechala, protože hodina a půl mi připadá opravdu hodně, Kubovi, který hry pouští, nezavidím, protože mně ten vizuální podnět vyložené chybí.

Večer divadlo, pak nějaký koncert, od piva, které opijíme ve Šrámkově zahradě, se postupně přesuneme k vínečku na koupališti. Povídání je dlouhé, ale po půlnoci končí, už nám prsty zkrěhly trochu moc a už se to nedá vydržet.

Tentokrát se sprcha nedá odkládat, klepu se jak ratlík, protože mám dojem, že ty povídačky o tom, že tu občas bývá i velmi vlažná voda, jsou pohádky pro malé děti. Vyčistím si zuby, vpadnu do postele, abych se zahřála, mejkap vzorně recykluji, je to ten samý už od pondělka. Dobrou noc!

Věra Olšanská

Rozhovor s Jonášem Hájkem

Účastníkům Šrámkovy Sobotky nejsi úplně neznámý. Alespoň těm, co navštívili loňské čtení internetových básníků, kde jsi také účinkoval.

Jaký názor na tento festival sis za ty dva roky vytvořil?

Loni to bylo fajn – bylo to tedy trochu narychlo, ale docela jsem si to tu užil. Sice jsme hned večer po čtení jeli zase s ostatními autory pryč, ale festivalovou atmosféru jsme nasát stihli.

Jsi tady, pokud se nemýlím, ode dneška. Stihl jsi tedy už něco z programu, nebo zatím pouze využíváš klidu zahrady Šrámkova domu?

Přijel jsem dnes, ale už jsem stihl prezentaci nakladatelství Host a České knihovny. Profesor Holý vykládal opravdu zajímavě, asi se stanu subskribentem jeho edice. **Abychom ale moc neodbočovali – ty píšeš poezii, jaký je tvůj názor na současnou českou tvorbu, tedy na tvé konkurenty? Máš nějaké výraznější oblíbence?**

To je trochu složitější a dalo by se o tom mluvit velmi dlouho. Mám rád autory předchozí generace, ke které se tak nějak vztahuju – Petra Hrušku, Pavla Kolmačku, Petra Borkovce, ti jsou pro mě důležití. A mezi lidmi podobně starými, jako jsem já sám, se vyskytují také mně blízcí autoři, například Jakub Řehák, Kamil Bouška, Marek Šindelka a další. Velmi mě těší, že už také začínáme být vnímáni jako jedna ucelená generace tvůrců, která se sice zatím neprofiluje nijak jazykovou odlišností, ale spíše tím, že tady je a má co říct. Když se podívám na své „konkurenty“, jak říkáš, vidím, že jsou autoři vzdělanější, spontánnější nebo čistší, než jsem já sám. Lidem ale mohu nabídnout osobitě vidění světa a určitý „sluch pro jazyk“. A taky skepsi.

A kdybys měl jmenovat pár jmen dřívějších českých autorů, kteří jsou tvými oblíbenci, nebo třeba i vzory?

Mám rád Vladimíra Holana, ovšem nepovažuji se za nějakého znalce. Čtu samozřejmě také hodně z prózy, ale z českých básníků hlavně Holan a Halas.

Ty jsi vystudoval Pražskou konzervatoř, hraješ dlouhou dobu na violoncello a v současné době studuješ obor hudební věda na Filosofické fakultě UK. To mě přivádí na podstatný dotaz: kde se více umělecky realizuješ? Skrze hudbu, nebo literaturu?

Umělecky se realizuju se vlastně pouze jako spisovatel. Kdysi dávno jsem zkoušel psát nějaké skladby, ale v tom nemám výraznější ambice – ani v oboru, který právě studuji. Psaní je ale věc, která jde trochu mimo hlediska dnešního pohledu na zaměstnání. Tím samozřejmě nechci říct, že by se jednalo o nějakou volnočasovou aktivitu, nějaké hobby. Živím se sice v současné době prací související s hudbou (jsem zaměstnán v hudebním nakladatelství), ale to nejdůležitější je pro mě psaní.

Michal Sedláček

Loutka, socha a prostor

 Se zpožděním vám přinášíme zamyšlení nad výstavou Petra Kavana, která byla tuto neděli zahájena v Galerii Karla Samšišáka. Napsal je pro nás brněnský student sochařství Jiří Schlosser.

Svět loutek a postav, které představují naše vlastnosti. Petr Kavan (* 1949) představuje svůj svět, otevírá nám tím kus sama sebe. Propojení místa, tak velice rustikálního, s hravou představou loutek. Míhají se, koukají na nás. Řezba tradiční loutky zde představuje postupný vývoj k volné soše, která však nadále zůstává loutkou. Barvení, spojování jednotlivých segmentů a ona hravost. Stojí za to se zamyslet, proč ony bytosti z jiného světa vznikají, nechávají nás vracet se do dětských let, která nikdo nechce opustit.

Jiným světem je kámen. Sochař zde nechává znít masiv kamene, na který usazuje další bronzový svět. Věčnost černého materiálu s věčností bronzu. V kruhu uzavírají jak myšlenky, tak neslyšné kroky běžce.

Výstava je plná dobře čitelných objektů, ať je někdo nazývá loutkami, sochami nebo nositeli symboliky naší povahy. Petr Kavan musí určitě dobře vědět, kde je jeho nejbližší svět, aby mohl dále tvořit, skládat do sebe další přesné dřevěné segmenty, barvit je a dělat jim tváře – dávat svým loutkám osobnost.

Jiří Schlosser

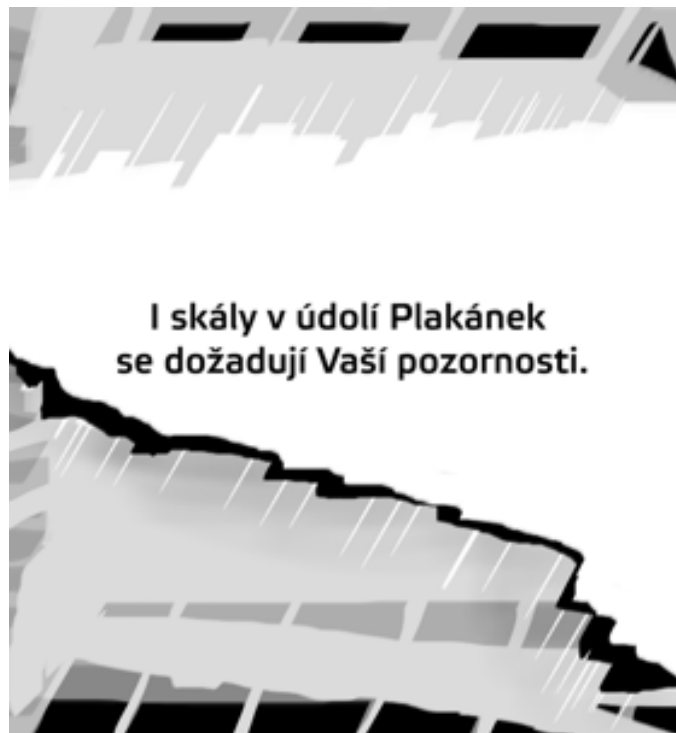

Chodíme s Máchou: Z Radimi do Třebihoště

 Vyjdeme časně z Radimi do Třebihoště, z něhož se půjdeme podívat do Králové Dvora, tak však, že se opět na noc do Třebihoště navrátíme. Zde, jestli se to dříve nestalo, zosnujeme collegialiter, vincente majoritate et victa minoritate, díl druhý Plánu našeho. K čemuž nám Bůh dopomahej. Amen.

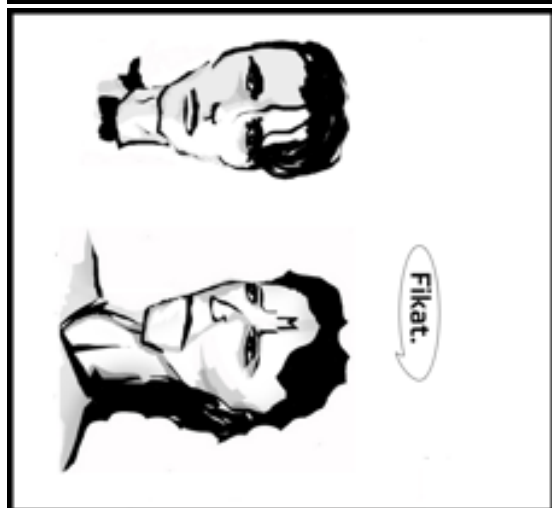
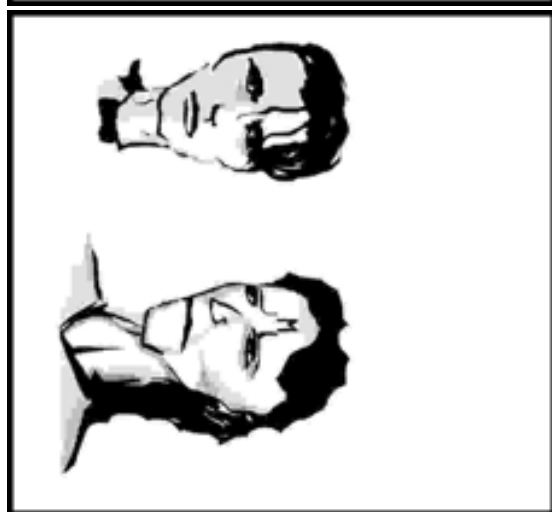
Délka: 42 km, převýšení mezi startem a cílem: 142 m, kalorií: 1962.

Tereza Botlíková

Stalo se

 Redaktorka Lucie okradla soboteckou jídelnu o tři koblihy. Bylo opět vedro. Grafik Tonda měl narozeniny. V Anglii viděli 21 UFO. Redakce se seřadila podle velikosti. Hraše nedorazil na schůzku. Z fotografie s Obamou byla vymazána žena. Slečna Manikúra se opět oddávala své oblíbené kratochvíli. Sazeč Splav!u se na zahradě veřejně zdiskreditoval pogováním na Podvod od Jana Nedvěda. Vyšlo najevo, že naše komiksy nikdo nechápe.

SPLAV! – Sobotecký Pravidelný Lehce Avantgardní Věstník
Vychází v Sobotce během 54. ročníku festivalu Šrámkova
Sobotka, od 3. do 10. 7. 2010. Cena 10 Kč.

Vydává občanské sdružení SPLAV!, Milady Horákové 123,
160 00 Praha 6, IČ 26674122.

Redakce: Tereza Botlíková, Anna Buchalová, Antonín Handl,
Helena Kunčarová, Radek Ocelák, Jan Prokopius, Vít Proko-
pius, Michal Sedláček, Lucie Šťastná, Kateřina Veselovská,
Martin Vlček

www.splav.cz

splav.redakce@gmail.com

Evidenční číslo MK ČR E 15812

